

Щасливого вам Різдва!

Четвер 4 січня 2018 року
№1 (16 396) Ціна 5 грн

WWW.VOLYN.COM.UA

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

■ Неймовірна історія

У дворі пана Андрія Арі тепер почуває себе справжньою хазайкою.

Волинська Хатіко 4 місяці в лісі чекала свого бездушного господаря

Віру в людей їй повернув ківерчанин Андрій Матвіюк

с. 11 »

■ Самородки із народу

Анатолій Бойко
помістить вертеп
у курячому яйці

Аналогів цим роботам у світі немає.

Вишукана різдвяна колекція майстра із Володимира-Волинського (на фото), котрого вже охрестили місцевим Фаберже, вражає. Ангели, лики святих, сюжети про народження Ісуса Христа, поєднані з майстерно оформленою різними техніками яєчною шкаралупою, заворожують

Фото з особистого архіву
Анатолія БОЙКА.

с. 15 »

РЕКЛАМА

ЦЕНТР ВІДНОВЛЕННЯ ЗОРУ®
АНАТОЛІЯ СОВВИ

**ДІАГНОСТИКА ЗОРУ
У ВАШОМУ МІСТІ**

Керівник -
Анатолій СОВВА

Прийом за попереднім записом:

10.01 - ГОРОХІВ - (095) 931-74-74, (067) 189-00-62
12.01 - ТУРІЙСЬК - (0332) 72-08-58, (095) 931-74-74
15.01 - ЛЮБОМОЛЬ - (095) 931-74-74, (067) 189-00-62
17.01 - КОВЕЛЬ - (0332) 72-08-58, (095) 931-74-74

м. ЛУЦЬК, проспект Волі, 52
(0332) 72-08-58, (095) 931-74-74, (067) 189-00-62

САМОЛІКУВАННЯ МОЖЕ БУТИ
ШКІДЛИВИМ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

**МАХІМУМ
АГРО**

Якість! Надійність! Доступність!

ТзОВ «МАКСИМУМ-АГРО» — офіційний дилер світових виробників сільськогосподарської техніки, компаній: AKPIL, URSUS, ZIEGLER, ROLMAKO, MBV Італія

ТзОВ «МАКСИМУМ-АГРО» — провідна компанія у сфері продажу, обслуговування та ремонту сільськогосподарської техніки, реалізації запасних частин.

**З Новим Роком
та Різдвом Христовим!!!**

Луцький р-н., с. Рованиці,
вул. 3-я Об'їзна, буд. № 51,
тел.: 099 525-90-03,
099 525-90-06, 067 907-74-75
maxagro.ua@gmail.com
maximumagro.com.ua

м. Дніпро,
Дніпропетровська обл.
Тел. 067 103-05-05,
050 968-31-29

Доброго дня вам, люди!

ВІКНО РУБРИКИ: Валентина Протопоп зобразила новорічну мрію

Своїми дивовижними пейзажами, натюрмортами вона відкриває перед нами трепетну красу рідної землі. Таємничі лісові закапелки, озерні плеса, птахи, звірятя, затишні людські оселі, стежини, що кудись нестримно кличуть... Проте, все це — переважно з уяви, фантазії та великої любові, бо на бувалому в бувальцях інвалідному візу далеко не намандріш. Одвічна загадка сили духу й таланту: як із таких кволих, немінчих рук виходить така сильна, вражуча графіка?!

Багато років художнице Валентині Протопоп, яка нині живе у селі Древині Іванічівського району, поєднавши дружба із газетами «Сільські вісті», «Волинь-нова», районною «Колос». Творами цієї мисткині проілюстровані книги Олександра Матійка, Йосипа Струцюка, Віри Хом'як, Лариси Шахової, Ольги Соколовської, Іллі Темертея. Захоплюється вишиванням, квітами і незлобливо лає котів, які завдають клопоту сестрі Вірі, котра терпляче допомагає Валентині долати життєві труднощі.

А тим часом її роботи і пречудовий альбом графіки «Пори року» розлітилися по світу, дивують і відівідувають Українського музею в Нью-Йорку.

Сьогодні у Валентини Ростиславівні день народження. Ми сердечно зичимо їй Господнього благословення, здоров'я і мужності, щиріх друзів і ще багато літ творчої співпраці. Хай краса рідної землі додає вам сил і наснаги. З роси і води!

Добро рятує

А Настуні на Різдво Бог подарував маму

Щороку на Миколая телефонуємо до Нікополя на Дніпропетровщину, аби довідатися, як справи у маленької «похресніці» «Волинь-нової» — дівчинки, яка з'явилася на світ у 2009 році в розпал епідемії «свинячого грипу» і... відразу осиротіла. У селі Вигуричі Луцького району цю історію люди не забули й досі

Галина СВІТЛІКОВСЬКА

Оксану Василюк госпіталізували у райлікарню з ускладненням грипу — пневмонією. І тут несподівано для всіх з'ясувалося, що лікарі мусять боротися не за одне, а за два життя. Свою вагітність жінка, можливо тому, що була незаміжня, приховувала. Врятувати майбутній матір не вдалося, а от новонародженню дівчинку фахівці неонатального центру виходили.

Тільки ж близької рідині у сирітки не було. Бабуся Васильчика, сама зовсім немічна, бідкалася, що не знає адреси Оксаниної двоюрідної сестри, яка живе у Нікополі. Сподівалася, що вона могла б прихистити дитину.

Розповідь про трагедію родини із села Вигуричі у «Волинь-новій» схвилювала читачів. Через десяті руки газета таки потрапила на Дніпропетровщину, а небайдужі люди розшукали Галину Похилу, про яку згадувала старенька. І напередодні Різдвяних свят молода жінка приїхала з Нікополя до Луцька, щоб стати мамою для осиротілої крихітки.

Із того часу минуло 8 років, але з Галиною та її донеч-

Із того часу минуло 8 років, але з Галиною та її донечкою, маленькою волинянкою, яка волею долі стала східнячкою, ми зв'язків не пориваємо.

кою, маленькою волинянкою, яка волею долі стала східнячкою, ми зв'язків не пориваємо. Завжди «замовляємо слово» перед Миколаем, аби приніс наші земляці господиня, і радіємо, що росте вона у любові й добрі.

— Насти має бойову вдачу, в школі за себе постоїти вміє. Влітку вперше без мами із групою дітей їздила відпочивати в Болгарію, привезла мені багато подарунків — усі гроші, які мала, втратила на них. Уроки читти не дуже любить, удвоч шовечора над підручниками сидимо. А от від планшета не відірвати. Купила його за гроші, які надіслали з Волині за оренду земельного паю, власницею якого є Настуна. Я хочу, аби донечка знала, де її родові коріння, — розповіла Галина Похила. ■

Погляд

Василь УЛІЦЬКИЙ,
заступник головного редактора
газети «Волинь-нова»

ЯК АНГЛІЄЦЬ В УКРАЇНІ ОПУХ. ВІД ПЕРЕЇДАННЯ!

Маю родичів у Великобританії. В 1990-х після падіння Залізної завіси до нас приїхав дядько Василь, який потрапив на Туманний Альбіон під час Другої світової війни. Погостював уже з тиждень, як до нього приїднався син. І перша фраза, якою він зустрів батька, було здивоване: «Тату, ви так опухли!»

А як було не «опухнути», якщо замість звичної для нього кави та шматка хліба з маслом після сну його вже зранку запрошували за щедрій стіл, що ломився від наїдків.

— На добрий шматок завжди знайдеться куток, — казали дядькові Василеві, коли він делікатно відмовлявся покласти собі у тарілку чергову смакоту. ...Лікарі твердять, що здоров'я і тривалість життя залежать не стільки від медицини, як від способу життя, де головним є те, що ми імо та п'ємо. Чи не через це європейські старички виглядають такими жувальними та моложавими? Та й наші, потрапивши туди, дивовижно оживають. Он знайома перед зайробітками в Італії була жіночкою «в тілі», м'яко кажучи. А коли повернулась через два роки — ледве упізнав: така струнка і підтягнута!

У нас же культура їжі та пиття трохи інша. На запитання «Як минуло свято?» українці зазвичай згадують (ті, хто в змозі це зробити), що і скільки випили та з'їли, і до яких наслідків та пригод це привело. Певно, тільки у нас можлива реклама, в якій пузатий чолов'яга за столом радіє, що зможе увіп'нати в себе ще з кілограмом вареників-кобаси, якщо вип'є чудодійну таблетку. А де ще міністр охорони здоров'я перед святами пише спеціальну колонку, де розповідає, як правильно боротися з похміллям і тим, що називається перебрав (Уляна Супрун радить багато споживати води — бажано ще перед тим, як заснете після застілля). — Авт.).

Заради справедливості треба сказати, що мода потрохи міняється, і вже чимало українців шукають здоров'я у тренажерних залах та фітнес-центрів, яких усе більше з'являється не тільки у великих містах. І багато хто прислухається до порад дієтологів, які є загальновідомими: менше солодкого, жирного та смаженого, більше вареного-пареного, овочів-фруктів-горіхів і таке інше.

...Коли, пригадую, за черговим застіллям про це став розмірковувати і «англієць» дядько Василь, його уважно слухали, а як закінчив, дружно підняли келихи і виголосили тост:

— Ну за це і вип'ємо! ■

Щороку одержуємо з Нікополя «фотозвіт» про те, як підростає наша землячка.

Фото Галини Похилі

Через кілька хвилин злочинці спробують прорватися, і це буде великою помилкою...

Бандити були впевнені, що ці смертельні «забавки» дадуть змогу їм утекти.

Взяв із рук грабіжника гранату без чеки, і 40 хвилин стискав пусковий важіль

Ніч. Зима. Поліцейська машина під'їжджає до відділення банку, якщо у передмісті. За дверима фінансової установи причається двоє озброєних бандитів у масках. Копи, зайнявши захищені позиції, вимагають від зловмисників здатися, ті — відкривають вогонь. Починається стрілянина...

Олег КРИШТОФ

Здавалось би таким сюжетом нікого не здивуєш. Типовий епізод бойовика, якби не обставина, що все відбувалося насправді у рідному Луцьку, а копи у цій історії — молоді волинські хлопці Олександр Проценко і Микола Сахарук, співробітники управління поліції охорони у Волинській області.

28 січня 2017 року нови-

Відзнака «За відвагу в службі» — хороший стимул для професійного росту.

на про спробу пограбування банку на вулиці Дружби народів обласного центру миттєво розлетілася по всіх українських ЗМІ. Ще б пак, правоохоронці оприлюднили фотографії з місця події. Не кожен такий віїзд свідчить про пограбування, інколи хтось із пересердя вдається банкомат, інколи трапляється збій в електроніці. Цього разу все було серйозно.

Як розповіли у прес-службі управління поліції охорони у Волинській області, сигналізація спрацювала о 4.40. Черговий наряд негайно вирушив на місце події. Не кожен такий віїзд свідчить про пограбування, інколи хтось із пересердя вдається банкомат, інколи трапляється збій в електроніці. Цього разу все було серйозно.

Поліцейські, які за три хвилини вже були біля банку, побачили у відділенні двох хлопців, що трошили термінал самообслуговування.

Фахівець із зв'язків з громадськістю управління Ігор Проценко у коментарі для «Волині-нової» повідомив, що спочатку грабіжники намагалися підрвати апарат вибухівкою, втім

їм це не вдалося й вони спробували дістатись до грошей за допомогою нехитрих інструментів: молотка і фомки.

Поліцейські поставили свій автомобіль так, щоб заблокувати відхід злочинців. Інспектор заховався за деревом, а водій за машину, це їх і врятувало. Вони звернулися до грабіжників із вимогою вийти і здатися, у відповідь пролунали постріли. Пізніше ті вимагали дати їм коридор для втечі, погрожуючи гранатою «Ф-1». Утім, при спробі прорватися правоохоронці поранили в ногу спочатку одного зловмисника, згодом іншого. У відомстві відзначають, що зброя хлопці застосували правильно й загрози життю грабіжників не було. Але в одного з бандитів у руках виявилась граната без чеки. У разі вибуху осколки б розлетілися на 200 метрів, а відділення банку знаходилося в житловому будинку. Олександр Проценко взяв «лимонку» в руку і 40 хвилин, до приїзду підмоги, стискав пусковий важіль, згодом навіть довелося перемотати пальці скотчем, бо м'язи могли підвести.

Коли на місце події прибули карети «швидкої» й інші правоохоронці, хтось з колег звернувся до Олександра:

— Добре виглядаєте, наче нічого не сталося.

— Знали б ви, що у мене в душі відбувається, — відповів хлопець.

Міністр внутрішніх справ Арсен Аваков нагородив Олександра Проценка і Миколу Сахарука відзнаками за відвагу. А грабіжникам, 19-річному та 22-річному мешканцям Луцького району, Луцькому міськрайонному суд нещодавно призначив покарання — сім з половиною років тюрми. ■

Протитанкове «привітання» для поліцейського Сергія Мерчука

Майданівець-волинянин, доброволець полку «Азов» із позивним «Звіробій», який очолює патрульну поліцію Рівного, розповів, що поки немає ніяких результатів розслідування обстрілу його кабінету

Кость ГАРБАРЧУК

Навесні 2017 року ми писали, як за день до свого 26-го дня народження — 21 березня — начальник патрульної поліції Рівного, який почував у таємній кімнаті службового кабінету, прокинувся від вибуху. Близько 3-ї години ночі хтось вистрілив із протитанкового гранатомета по будівлі поліції, що на вулиці Степана Бандери. Вибух розбудив не лише Сергія Мерчука, а й мешканців кількох житлових будинків.

«За УНА — УНСО, за Сашка Білого. F.ck the police. I hate you», — такий напис зі свастикою знайшли на тубі від протитанкового гранатомета РПГ-22, залишеного на

подвір'ї сусіднього будинку. На щастя, снаряд влучив не у кімнату головного патрульного, а нижче — у порожній тренажерний зал.

Тоді Сергій Мерчук розповідав, що поліція розпочала досудове розслідування за фактом хуліганства, вчиненого із застосуванням вогнепальної зброї (частина 4 статті 296 Кримінального кодексу України). В області оголосували план «Перехоплення» і посилили заходи публічної безпеки та порядку.

Начальник Департаменту патрульної поліції Наці-

Фото з сайту www.ar.voln.ua

ональної поліції України Євгеній Жуков заявив, що стріляли саме по вікнах кабінету керівника, а напис на тубусі гранатомета — для відволікання уваги.

Ми поцікавилися у Сергія Мерчука, чи є якісь зрушенні в тій справі, як рухається слідство? Чи не розчарувався він у своїй роботі?

Було важко перші півроку, а потім стало круто. Мені подобається робота!

— Нічого нового не можу повідомити. — Хоча б якісь результатів немає, — говорить пан Сергій.

— Щодо своєї служби, то у мене жодних сумнівів чи роз-

чарувань. Патрульна поліція намагається працювати активно та ефективно. Не завжди вдається, але ми вчимося. Коли запропонували стати її керівником у Рівному, я трохи розгубився. На той момент мені виповнилося 24 роки.

Було важко перші півроку, а потім стало круто. Мені подобається робота! Я вже розповідав, як ми поставили адекватних командирів, набрали нормальних колишніх співробітників. Серед них же було багато професіоналів. Запустили дорожню поліцію у місті Сарни і на трасах Київ — Варшава, Київ — Чоп. Ще 170 людей набрали. У нас уже понад 550 чоловік у підрозділі. Я переконаний: краще помілятися, ніж продовжувати працювати по-старому.

А Новий рік зустрічав під ялинкою у Рівному, бо був на нічному чергуванні. Для того ми й виходимо на вулиці, щоби наші співвітчизники почували себе у безпеці, — зазначив «Звіробій».

Сергій Мерчук вірить: ми будемо жити у нормальній цивілізованій країні, яку збудує його покоління — ровесники Незалежності. ■

«ДОСЯГНУВ УСЬОГО ТІЛЬКИ ЗАВДЯКИ ПІДТРИМЦІ СВОЄЇ ДРУЖИНИ»

Петро Семерей, герой публікації «На Волині виготовляють «ядерну зброю» інформаційної війни» — талановитий радіоінженер і керівник компанії «Телемережі України». Днями він отримав суперпідвищення — Кабінет Міністрів України призначив його генеральним директором Концерну радіомовлення, радіозв'язку та телебачення

Інна ПІЛЮК

Він є взірцем та беззаперечним авторитетом для багатьох. Насамперед — для колег, яких залюбки навчає тонкощам непростої роботи з будівництва телевішок та налаштування телекомунікаційного обладнання. І звісно — для сина, доньки та онуків, яких має аж шестеро. Чомусь видавалося, що авторитетом для нього неодмінно має бути людина бізнесу, будівельної чи інженерної справи, адже ті професіїні якості, якими володіє Петро Іванович, просто так не з'являються. Але зовсім несподівано розкрився абсолютно інше джерело його життєвого орієнтування.

— Я без найменшої долі

сумніву визнаю, що усе, чого вдалося досягнути у житті, — це тільки завдяки підтримці та розумінню дружини Людмили. Не повірите, але у нас і колір очей, і забарвлення волосся однакові, навіть родимки на тих самих місцях красуються. Зараз здається, що за 38 спільно прожитих років навіть характер став спільним на двох. Хоча, можливо, дружина більш терпляча, — усміхається.

Навряд чи у долі Петра Івановича могло скластися якось інакше. Його з Людмилою Федорівною батьки жили в одному селі — Ружині Турійського району. Мами були ланковими у колгоспі, разом пололи бурякові лани і під час скромних сільських посиденьок, сміється чоловік, уже називали одна одні

свахами. Отак ця жіноча дружба і перетворилася згодом із жартів на міцну велику родину.

Попри зайнятість та постійне відрядження (за останні роки компанія, очолювана Петром Семерєм, побудувала телевишки у Чонгарі Херсонської області, Бахмутівці на Луганщині, має плани на подальші роботи вздовж лінії розмежування), мала батьківщина завжди у пріоритетах чоловіка. І навіть коли кілька місяців працював на керівних посадах у Криму, кожних вихідних примудрявся бувати на Волині, і обов'язково — у їхньому рідному з Людмилію Ружині.

Шкодує тільки про одне: хотілося б більше поїздити світом разом із дружиною. І, сміючись, додає, що останні

Навіть попри шалену зайнятість Петро Семерей ніколи не ставить родину на друге місце.

Не повірите, але у нас і колір очей, і забарвлення волосся однакові, навіть родимки на тих самих місцях красуються.

«Хто на тебе з каменем, ти на того з хлібом»

Ми вже розповідали, що вранці щосуботи у критому приміщенні на Старому ринку Луцька Наталія та Андрій Шафети роздають хліб малоімущим. Півчорного або півбілого. Щоразу близько 60 людей отримують нібито невелику допомогу. Але треба врахувати, що хліб подружжя роздає вже майже рік

Сергій НАУМУК

— Коли бачиш, як наші пенсіонери купують спред і ділять його на 30 шматочків, щоб вистачило на цілий місяць, то душа не витриє. От і вирішили з чоловіком виділити зі свого сімейного бюджету гроші, аби дати тим, хто не може собі дозволити зайво-го шматка хліба. Купуємо його у пекарні, привозимо і роздаємо, — так Наталія пояснює їхню ініціативу.

Жінка каже, що по хліб приходить і колишня вчителька, і мати учасника АТО, і багато інших людей, які взагалі-то мали б заробити достатню пенсію. На жаль, трапляються й такі, що намагаються схитрувати. Наталія описала випадки, коли по безкоштовний буханець приходить на вигляд зовсім не біdn. Мовляв, пенсіонер і хоче взяти хліб. Таким відмовляють. Одна жінка просила кілька половинок нібито для лежачих сусідів. Але швидко стало відомо, що вона утримує курей і кормить їх безоплатним хлібом.

— Мені вдалося її переконати. Вона зрозуміла

Наталія Шафета знає як виглядає допомога більшому не на словах, а на ділі.

◀ Колись на групі продовженого дня знайшла 25 копійок. На них можна було купити кирличик білого хліба. Принесла їх виховательці і вона порекомендувала забрати собі, бо знайшла їх, а я — в плач: «Мама казала чужого не брати». Потім вихователька навіть на зборах згадувала, що довела дитину до сліз. З дитинства виховували так: поділитися з кимось, — каже Наталія Шафета. — У 1972 році вони отримали кімнату в гуртожитку. У нас ніколи не зачиналися двері: кому потрібна була допомога, усі зверталися. Так само виховали і мого чоловіка Андрія. У свекра Миколи Арсеновича складне дитинство: батьки трагічно загинули, а він із сестрою потрапив у дитбудинок. Свекруха Ніна Михайлівна також була працьовоюто.

Після публікації в газеті багато хто захоплювався ініціативою Шафет. Жаль тільки, що ніхто не відгукнувся з пропозицією реальної допомоги... ■

і вже більше не з'являється, — розповідає Наталія. — Дехто, навпаки, бере тільки одну половинку, а від іншої відмовляється. Каже:

спільні поїздки — то подорожі «від вишні до вишні», тобто від телевежі до телевежі.

А працівникам «Волині-нової» приємно, що незабаром після публікації про таку патріотичну і важливу для держави місію, яку виконує

компанія «Телемережі України», Президент Петро Порошенко нагородив її керівника Петра Семеря орденом «За заслуги» III ступеня. І ось нове призначення — відтепер волинянин керує «телекартиною» країни. ■

РЕКЛАМА

ТзОВ «ВПМК-Трейд»
(43020, Волинська область,
м. Луцьк, вул. Рівненська, 48)
оголошує про наміри отримання дозволів
на викиди забруднювальних речовин в
атмосферне повітря від стаціонарних джерел
автозаправних станцій:

AЗС № 1 — Ковельський р-н, смт Голоби, вул. Луцька, 1-в
АЗС № 2 — м. Ківерці, вул. Чкалова, 61
АЗС № 3 — м. Луцьк, вул. Зв'язківців, 1-а
АЗС № 7 — Маневичський р-н, смт Колки, вул. Грушевського, 1
АЗС № 8 — м. Рожище, вул. Селянська, 25
АЗС № 9 — Маневичський р-н, смт Маневичі, вул. Луцька, 1-а

АЗС призначена для прийняття, зберігання і відпускання світлих нафтопродуктів, які через паливорозподільні колонки (ПРК) подаються із резервуарів у баки автомобілів. На АЗС передбачена реалізація чотирьох сортів автомобільного палива: бензинів марок А-92, А-95 та дизпарадива. Зберігання нафтопродуктів здійснюється у підземних сталевих горизонтальних циліндрических резервуарах. Експлуатація резервуарів здійснюється в режимі «мірник».

Джерелом утворення викидів забруднювальних речовин АЗС є:

● дихальні клапани резервуарів для зберігання нафтопродуктів (сірководень, бензол, ксилол, толуол, вуглеводні);
● пістолети розподільчих колонок у процесі заливання автомобілів пальним (сірководень, бензол, ксилол, толуол, вуглеводні).

Згідно з ДСП № 173 нормативний санітарний розрив встановлено розміром 50 метрів, що відповідає 5-му класу санітарної класифікації. Достатність розмірів санітарного розриву перевірена розрахунком приземних концентрацій.

Концентрації забруднювальних речовин у приземному шарі атмосферного повітря, в межах впливу об'єктів, при дотриманні технологічного регламенту виробництва не перевищують гігієнічних нормативів.

Рівень ризику планової діяльності для здоров'я населення — припустимий, рівень соціального ризику визначається як прийнятний.

Із зауваженнями та пропозиціями звертатися протягом 1 місяця від дня опублікування резюме за місцем розміщення АЗС:

- відділ екології Луцького міськвиконкому за тел.: 15-80 (цлодобово), 72-46-08;
- Маневичську райдержадміністрацію (смт Маневичі, вул. Незалежності, 30);
- Ковельську райдержадміністрацію (м. Ковель, вул. Незалежності, 73), тел. 5-24-53;
- Рожищенську райдержадміністрацію (м. Рожище, вул. Незалежності, 12);
- Ківерцівську райдержадміністрацію (м. Ківерці, вул. Незалежності, 20).

■ Христос народився! Славімо Його!

Вертели Оксани Тарадюк діти легко вивчають напам'ять.

«ПРАЦЮЮЧИ В ОНКОЛОГІЧНІЙ ЛІКАРНІ, ВІДЧУЛА, НАСКІЛЬКИ ЖИТЯ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД БОГА...»

Хвалити Господа в піснях, віршах та театральних постановках під час найбільших християнських свят – не тільки гарна традиція, а й дуже правильна справа. У Святому Письмі сказано, що слава має належати Богу, а тому кожен, хто віддає Йому шану від щирого серця, виконує свій обов'язок і здобуває «бали» для вічності. От і медсестра онкологічного диспансеру Оксана Тарадюк своє вміння писати вірші спрямувала у духовне русло. Цього року вона створила новий вертель для церкви Волинської ікони Божої Матері, до якої ходить уже багато літ

Тамара ТРОФІМЧУК

Медсестра кабінету ендоскопії Волинського обласного онкодиспансеру Оксана Тарадюк відома читачам нашої газети через уміння писати гарні вірші. Свої оригінальні римовані вітання з нагоди іменин та інших свят вона творить понад двадцять років для друзів і знайомих. Аркуші з віршами, написаними обов'язково чорною гелевою ручкою, зберігає не у папках чи файлах, а у звичайній коробці з-під взуття і скромно називає їх «писаниною». Хоча насправді це легкі за формою, але глибокі за змістом твори про сучасних людей та нашу дійсність.

Важко повірити, що ця чарівна жінка в білому халаті працює

**◀ Оригінальні
римовані вітання
з нагоди іменин
та інших свят
вона творить
понад двадцять
років для друзів
і знайомих. ▶**

в обласному онкодиспансері цілих тридцять літ! На вигляд вона зовсім молода і симпатична. Про її захоплення літературою ми розповідали торік читачам нашої газети. На публікацію отримали чимало відгуків, з яких зрозуміло, що історія пані Оксани справді цікава та неординарна. Багато волинян казали: зрозуміло, чому медпрацівник пише вірші на християнську тему. Робота в онкологічній лікарні змушує її відчути, наскільки життя залежить від Бога і як важливо дякувати Йому за кожну хвилину.

ІЗ РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Із різдвяного послання Патріарха Київського і всієї Русі-України Філарета

Радість Різдва Христового витікає із того, що народжений у Вифлеємській печері Господь наш Ісус Христос від Пресвятої Діви Марії і Святого Духа визволив нас від гріха і смерті. Чи це справді так? Так, це – істина. І доказом цієї істини є насамперед воскресіння Христове. Воно свідчить, що смерть переможена. І до воскресіння Христового пророки, та Сам Христос воскрешали мертвих, але вони потім знову помирали. Христос воскрес і вже не помирає, тому що людська природа Сина Божого стала нетліною. Доказом перемоги Христа Спасителя є також свята, які благодатно Святого Духа і своїми подвигами очистились від гріха. Усі ми та-ж маємо можливість досягнути праведності, якщо будемо мати живу і тверду віру і нeliцеміру любов. Наші захисники України від агресора, які віддають своє життя, теж виявлюють любов, про яку сказав Христос Спаситель: «Немає більша від тієї любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх» (Ін. 15: 13). Тому всім нам треба любити одне одного, мати тверду віру в нашого Спасителя Господа Ісуса Христа, народження Якого ми нині святкуємо.

Із різдвяного послання митрополита Луцького і Волинського УПЦ КП Михаїла

Різдво Христове – це свято любові і муру. Що звело Всешинього з небес на землю? Любов! Син Божий прийшов на землю, аби примирити людину з Богом. Прагнення мури завжди хвилювало і хвилює все людство. Де і в кого шукати нам цього мури? Апостол Павло говорить: «Христос «є мир наш» (Еф. 2, 14). Це Він, осліваний ангелами в різдвяну ніч, приніс на землю благословений мир для людей добрій волі. Незважаючи на те, що в країні понад три роки триває війна, Україна впевнено крокує до ново-подвигами очистились від гріха.

Отож приєднаймося своїм співом до колядки, яка цими святыми днями лине у наших храмах і домівках: «Глянь оком щирим, о Боже–Сину, на нашу землю, на Україну, зішли й із Неба дар превеликий, щоб Ти славили на вічні вікі!»

З'єднаймося ж і ми з торжествуючим Небом і піднесено прославляймо Господа.

Із різдвяного послання митрополита Володимир-Волинського і Ковельського УПЦ МП Володимира

Різдво Христове дає нам радість бо-госинівства, бо через Сина Божого люди отримали можливість стати синами Божими. Але важливо пам'ятати, що дар синівства приймається тільки добровільно, з волі самої людини, і Христос спасає нас не без нашої участі. «Благаю вас, браття, – говорить апостол Павло, – не уподобійтеся світові цьому, а змінюйтесь оновленням розуму вашого, щоб ви пізнавали, що є воля Божа, блага, угодна і довершена» (Рим. 12:2).

Світлі і радісні свята Різдва Христового – нагадування нам, що ми, християни, покликані, щоб, палаючи любов'ю, зігрівати цей світ. Озирніться навколо, будьте уважні до тих, хто потребує від нас допомоги, саме їх сьогодні посилає до нас Христос. І нехай кожен на своєму місці чесно і відповідально, по-християнськи творить те, для чого покликаний, щоб люди, бачачи наші добре справи, прославляли Отця нашого, що на небі.

Із різдвяного послання єпископа Володимир-Волинського і Турійського УПЦ МП Матфея

Понад два тисячоліття минуло з тої єдиної та благословенної ночі, коли в потьмареному гріхом світі засяяло сонце правди – у Вифлеємській печері народилося Богонемовля Христос, Спасителя людей та світу. «Слово стало плотю», пише про цю сокровенну таємницю святий апостол Іоан Богослов.

Нехай же у цю ніч, коли у мороці Вифлеємської печери спалахнув вогонь божества, кожен із нас згадає про правдивий сенс життя, згадає, що єдині ліки, які можуть зцілити від втоми життя та смертю наше існування – це Христова любов та благодать Духа Святого.

Згадаймо ж у цю радісну ніч про невимовну Божу любов та піднесімо очі та серця до неба, до нашого правдивого дому. Вознесемо молитви до Богонемовляти Христу, аби радість Різдва не залишала нас завтра та у наступні дні нашого земного буття.

Із різдвяного послання єпископа Волинського і Луцького УПЦ МП Нафанаїла

Місія християнства незавершена в світі, не пройшла ще свого історичного шляху до кінця, саме воно буде підносити і очищати життя людства до того часу, поки існуватиме на землі. Але потрібно пам'ятати, що було на планеті до Христа і що сталося після Нього.

Коли спостерігаєш за цим великим і мирним переворотом, як не наповниться глибокою вірою і любов'ю до Спасителя, як не віріти і не сподіватися на Його остаточне торжество над злом, як не осівати із ангелами і не привітати Його появи у світі: «Слава в вишніх Богу и на землі мир в чоловецях благовіліє» (Лук. 2, 14).

Братя, нема і не може бути на землі кращого учителя, крім улюблениго Сина Божого Ісуса Христа, Різдво якого ми відновуємо у ці святі дні, і немає іншого імені під небом, даного людям, яким б могли спастися (Діян. 4, 12). Тільки Він є наш шлях, істина, і життя (Іоан. 14, 6). Нехай же всеосявчуюче і животворяще світло Христоса, яке схоже на Вифлеємську зірку, буде нашим дороговказом на шляху просвіти, взаємин і власного життя.

Фото Олександра ДРУЖАЧЕНКА

Тепер за людську доброту Арі віддає чесноту відданості Андрію Матвіюку.

Волинська Хатіко 4 місяці в лісі чекала свого бездушного господаря

«Тільки прочитав у «Волині-новій» про зраджену і покинуту тварину, взяв ровера і поїхав за нею», — так коротко пояснив свій вчинок ківерчанин Андрій Матвіюк, на господарстві якого бездомна Арі знову повернула собі любов від людини

Тож напередодні Нового року, символом якого за східним календарем стане Жовтій Земляний Собака, що символізує доброту, мудрість, справедливість та відданість, ми відправилися у місто Ківерці провідати героїню кількох наших публікацій

Кость ГАРБАРЧУК

Ще у травні минулого року газета у матеріалі «Волинська Хатіко на

ім'я Арі» розповідала про собаку, який чотири місяці жив у лісі між Ківерцями й селом Сапогів. Він сидів і охороняв торбу з лахами та чекав свого бездушного хазяїна, котрий його вивіз і залишив напризволяще. Вірними друзями зрадженої тварини стали діти, які приносили харчі та зробили будку. Саме вони назвали тварину Арі, бо вона — самиця. Відразу після виходу публікації покинутого пса забрав додому житель Ківерців Андрій Матвіюк, який працював тоді рятувальником

у пожежній охороні держлігоспу, а тепер ремонтує вантажні автомобілі. Ми влітку писали, як Арі звикала до нової домівки. З тих пір минуло сім місяців.

І ось ми знову у знайомому дворі на вулиці Гвардійській. Тільки підійшли до хвіртки, як Арі стала голосно гавкати. Вона зовсім не схожа на ту перелякану й розгублену тварину, яку ми бачили колись. Гарний доглянутий собака

з лисучкою шерстю неквапливо виліз з дерев'яної будки. З почуттям власної гідності пильно подивився на нас та на свого господаря, не перестаючи наполегливо гавкати.

Назустріч нам виходить Андрій Матвіюк. Чоловік посміхається й дивується, що слава про волинську Хатіко моментально розійшлася далеко за межі України:

— Коли ваша стаття з'явила-

«Тільки прочитав у вас про покинутого в лісі собаку, взяв велосипед й поїхав його шукати»

**«І цікаво юло тікнти»
«Соєк, взяв велосипед
що покинув в лісі!»**

**«Розумна Арі нам подавала такий сигнал,
тільки ми не почули...»**

КОЛИ ХРАМ ЗБУДОВАНО У СЕРЦІ

Валентина ШТИНЬКО

Бувають же такі дивні випадковості, які, насправді, і зовсім не випадкові. 19 грудня, у День святого Миколая, коли в науковій бібліотеці Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки в Луцьку відкривалася виставка художниці Валі Михальської із села Хворостів Любомльського району «Любов моя, Україна!», у місті Волноваха Донецької області освячували накупольні хрести Свято-Миколаївського собору УПЦ Київського патріархату.

Що пов'язує ці, здавалося б, зовсім різні події, окрім імені добротворця Миколая? Відповідь знають наші уважні постійні читачі, які пригадують публікацію від 8 липня 2017 року. Вона мала назву: «Художниця Валентина Михальська, газета «Волинь-нова» і Укрпошта заробили 5000 гривень на храм для Волноваки». Іншим нагадаємо, що наша редакція зініціювала видання поштової марки, на якій зображена робота цієї мисткині, лауреата премії «За служіння суспільству»

Усі жінки люблять квіти, а художниці — особливо.

Та сама марка, яка стала мистецькою «цеглинкою» для собору у Волновасі.

Далаючи все, вона бере до рук пензлик, аби зафіксувати на папері те, що вистукує її небайдуже серце: «Любов моя, Україна!»

імені Степана Сачука, кавалера ордена княгині Ольги III ступеня, яка має назву «Життя як порік року». Цю ексклюзивну річ на замовлення нашого видання виготовило ПАТ «Укрпошта» усього в 20 примірниках. Один із них був проданий на аукціоні, який відбувся в Луцьку на початку липня.

І якщо за наш лот ми видалили п'ять тисяч гривень, то загалом тут за один вечір волиняні зібрали понад півмільйона гривень! Адже зводиться не просто храм, він буде частиною Українського гуманітарного центру, при якому діятиме і недільна школа для дітей. Опікуються будівництвом

впливові та небайдужі краяни, які створили фонд «Волинь-2014». За їхньої ініціативи на цю благородну справу зібрано вже понад мільйон гривень. Тож споруда росте, тягнеться куполами до неба. У День святого Миколая було здійснено чин освячення накупольних хрестів Свято-Миколаїв-

ського храму. Його звершили митрополит Луцький і Волинський УПЦ КП Михаїл, архієпископ Донецький і Мариупольський Сергій, єпископ Слов'янський Всеволод у співслужінні військових капеланів, архімандрита о. Костянтина і братів Жидичинського Свято-Миколаївського монастиря.

Тож судить самі, де тут законімістія, а де випадковість, хоч Валі Михальська особливо й не наполягала, щоб виставка відкрилася саме 19 грудня. Адже через стан здоров'я приїхати на відкриття вона однак не могла. Але їй дуже захотілося подарувати друзям, шанувальникам її творчості часточку своєї душі саме у День святого Миколая. Це вчинок людини, яка давно вже збудувала храм у душі. Свій барвістий, сонячний храм любові. І чи так уже важливо, що її вклад у спорудження Свято-Миколаївського собору у Волновасі не найвагоміший у матеріальному вимірі? Але він є, попри відстані, які не подолаєш в інвалідному візку, попри біль, який, буває, годі вгамувати, попри непереборні життєві обставини. Далаючи все, вона бере до рук пензлик, аби зафіксувати на папері те, що вистукує її небайдуже серце: «Любов моя, Україна!» ■

Фото з особистого архіву художниці.

Козак Василь КОРЕЦЬ: «Тата вже давно нема, але я й тепер усі вчинки звіряю по ньому»

Попри молодий вік уже неодноразово ставав героєм публікації нашої газети. У мирному житті — співробітник Національного парку «Прип'ять—Стохід», у часи збройного протистояння на Сході країни — охоронець її цілісності

Інна Плюк

Без Василя не обходить-ся, мабуть, жоден патріотично спрямований захід на Волині. Попри зайнятість та звичні усім сімейні клопоти, завжди встигає бути там, де свобода, дружба, честь. Цього року несподіваний подарунок чоловікові зробила і газета «Волинь-нова», на написану на фронті пісню «Все буде добре — 4.5.0!» відзначила відеокліп. Щоразу, спілкуючись з Василем, ми відкривали нові сторони його душі, захоплювалися патріотизмом, рішучістю та вмінням визначати пріоритети. Цікаво, а хто для нього самого є дороговказом у житті?

— То мій тато Микола. На жаль, він помер, коли мені було 17 років, але його життєвих принципів я намагаюся і тепер дотримуватися. Тато був простим сільським чоловіком, родом із Люб'язя Любешівського району, працював механіком. З дитинства я вірив у те, що ізditimu все в них поремонтувати. Але з часом побачив, що техніка — то все ж таки не мое, тому професійних наочок тата, як це не прикро, не перейняв.

Натомість Василеві впливні передався батьковий патріотизм. Хлопець пригадує вибори у 1990-х роках, коли

тільки-тільки з'являлися паростки національного відродження. Саме батько став одним із перших активістів, котрі чітко усвідомили, яким шляхом маєйти Україна і якими мають бути люди, аби все задумане втілити в життя. Він завжди був чесним насамперед із собою і ніколи не йшов на компроміс з власною совістю. І ні за яких обставин не ставив матеріальне на перше місце. Тільки правда, тільки справедливість.

— Я й зараз, через багато років, чітко знаю, як би вчинив батько у тій чи іншій ситуації і намагаюся діяти так само, — зізнається Корець-молодший. ■

Найбільший авторитет в очільника ОТГ — дружина

Євген Недищук (на фото) — не лише активний читач і великий прихильник нашої газети, а й перш за все — герой її публікацій. У грудні минув рік, відколи мешканці двох прибульських сільських рад обрали його керівником Поромівської ОТГ Іваничівського району

Алла ЛІСОВА

Під час підготовки однієї з останніх публікацій пан Євген відверто зізнався, що головування — нелегкий хліб. Поти те, що в нього був досвід депутатства в міській та обласній радах, керувати ОТГ — істотно інше, тут політика віходить на другий план. Потрібо однаково сприятмати й налагоджувати співпрацю з усіма — хто був «за» і хто «проти».

Пан Євген поділився, що відразу треба було братися до справ. Облаштування робочих місць, ремонт доріг, реконструкція іdealnі школи в селі Бужанка, заміна покрівлі в навчальних закладах сіл Поромів та Лежниця, відкриття другої групи в дитячому садку в центральній садибі ОТГ — далеко не повний перелік того, що вдалося зробити за рік, який минув. І тим задоволений, незважаючи на ряд проблем, деколи навіть штучних, які виникають перед громадами.

Як очільник однієї з найбагатших (теоретично) ОТГ Євген Недищук чекає на покращення ситуації на двох шахтах — «Бужанській» та №10, які розташовані на їхніх землях. Успішна робота двох кopalень — це не лише податки в сільську казну, а й стабільне життя тисяч гірників, добробут їхніх сімей, розвиток інфраструктури. Він також сподівається, що в новому році наші парламентарі разом із Кабміном зроблять так, аби кошти, передбачені для громад, у повному обсязі до них потрапляли — не лімітували їхнє використання строками, щоб потім повернути назад. Держава повинна робити

Держава повинна робити так, щоб плани громад максимально реалізовувалися.

так, щоб плани громад максимально реалізовувалися.

А в Євгена Микитовича їх чимало! Він вірить, що, незважаючи на усі існуючі негативні фактори, інвестор до них все ж таки приде. Про свої задуми розповідає побратимам із полку «Азов» та «Правого сектору». Каже, що з відчайдушними вояками зізвонюється маєже щотижня. Прикро слухати те, що бійцям фактично не дозволяють робити так, аби пошивиде закінчити це пекло. А затягування АТО — явно не на нашу користь, зазначає пан Євген. Він сам півтора року провів на Сході України і добре розуміє ціну кожного прожитого дня там, де чатують небезпека.

... Євген Микитович покликаний робити вагомі справи тут, як би важко не було. Але оптимізм не покидає. Бо в пригоді завжди стають друзі-однодумці. А ще — поруч найбільший авторитет і найдорожча людина — дружина Ірина, відомий у шахтарському місті стоматолог, мама трьох дітей, найкращий друг і перший порадник чоловікові. Пан Євген пригадує, як йй було непросто, коли він зголосився йти на Схід добровольцем. Дружина пережила чимало тяжкоїх, недоспаних ночей! А скільки виникало сумнівів, коли глава сімейства, котрий як підприємець мав стабільну улюблenu роботу, вирішив балотуватися кандидатом на голову ОТГ?! Це було справді неординарне, сміливе рішення, яке з повагою сприйняла Ірина. Вона завжди з великим розумінням ставилася і ставиться до усіх справ чоловіка. Саме тому сім'я Недищуків, де протягом тридцяти років панує злагаода і любов, заслуговує найвищої похвалі. ■

І для донечки Орисі її тато, без сумніву, буде надійним дороговказом у житті.

◀ Він помер, коли мені було 17 років, але його життєвих принципів я намагаюся і тепер дотримуватися. ►

Три наставники головного бульбаша Волині

Про здобутки завідувача сектору технічних культур та картоплі Волинської державної сільськогосподарської дослідної станції Віталія Пахольчука (на фото) можна розповісти чимало

Сергій НАУМУК

Тридцять років тому Віталія Дмитровича призначили старшим науковим співробітником у біотехнологічній лабораторії з оздоровлення та прискореного розмноження бульб в пробірці. 30 жовтня 1987-го він прийшов у картоплярство і з того часу трудиться на цій ниві.

Віталій Пахольчук більше 15 років розробляв методи боротьби із золотистою картопляною нематодою (цей шкідник дуже характерний для Волині). Саме Віталій Дмитрович довів, що з нематодою можна боротися без хімії, тільки за рахунок сортозаміні та використання курячого посліду. Досвід волинського науковця презентували на українських та міжнародних семінарах.

— До картоплярства мене залучили троє людей. Перший — це мій колишній завідувач лабораторії картоплі Сергій Клець. Другий — колишній директор дослідної станції Іван Дудченко. Вони за руку привели мене в кабінет (я на той час уже працював на дослідній станції, але на іншій роботі) і сказали: «Ми вже йдемо до пенсійного віку. Нам потрібна людина, яка залишилася б після нас і просувала картоплярство в області». Я дуже здивувався, бо був ще один співробітник, який міг би цим займатися. Отак мене привели у картоплярство. Отож 30 жовтня 1987 року я приступив до праці, — розповів Віта-

лій Дмитрович. — Пізніше мені допомагав ще один директор станції — Петро Сергійович Теслюк. Від нього перейняв уміння вести адміністративну та наукову роботу. Згодом Петро Сергійович став головою Асоціації «Картопля України», куди входили всі картоплярі, виробничі господарства, наукові установи. Маю за честь, що працював з цими трьома своїми наставниками. Вони ввели мене в картоплярство, яке полюбив на все життя. Від них багато чого перейняв: уміння працювати, шукати нове у ще невивченому. Ім завдячу тим, яка у мене вийшла лінія життя.

В останні роки за участю Віталія Пахольчука розроблена унікальна технологія вирощування екологічно чистої картоплі без застосування пестицидів. За цією технологією з гектара можна зібрати 250–300 центнерів бараболі. У світлі дедалі більшого прагнення споживачів екологічно чистих продуктів вона матиме перспективу. Є в головному бульбаша Волині й інші задумки, про які розповімо згодом. ■

Фото Сергія НАУМУКА.

Майстер не робить ескізів: коли з'являється ідея – одразу бачить результат.

АНАТОЛІЙ БОЙКО ПОМІСТИТЬ ВЕРТЕП У КУРЯЧОМУ ЯЙЦІ

Вишукана різдвяна колекція майстра із Володимира-Волинського, котрого вже охрестили місцевим Фаберже, вражає. Ангели, лики святих, сюжети про народження Ісуса Христа, поєднані з майстерно оформленою різними техніками яєчною шкарапалупою, заворожують

Олеся БАНАДА

Унікальний майстер не має часу на відпочинок, бо в годіві постійно зринають нові ідеї.

— Зараз готові два дуже цікаві вироби. Це мініатюрна робота, якої я ще ніколи не виконував. Усередині яйця має бути крихітна шопка з п'яти фігурок розміром 7–8 міліметрів кожна, вилитих із бронзи. Для втілення задуму співпрацюю з ювелірами, — ділиться планами пан Анатолій, про-

талант якого ми вже не раз писали на сторінках «Волині–нової». Уже підготував шкарапалупу, почав робити ніжку, наносити позолоту. До речі, заливка, яку використовую, витримує температуру від -30 до +60 градусів.

Для декорування яєць майстер використовує метал, зокрема мідь, латунь, алюміній, срібло. Ювелірні роботи виконує бормашиною або алмазним буром. Прикрашає витвори бурштином, малахітом, агатом, оксиданом, бірюзою та яшмою.

Всесвітня асоціація художників по яєчній шкарапалупі визнала його кращим у трьох найпрестижніших номінаціях.

— Я вірю в числа, мое улюблене — 7. Оскільки народився під чотирма сімками, а то

Пан Анатолій працює з ювелірною точністю.

Боже число, то вважаю, що 2017-й — мій рік, — каже Анатолій Бойко, коли запитую про здобутки року, що минув.

Тепер для роботи митець має

нову студію у Володимири-Волинському з євроментом, майстернею, виставковою залою, яку профінансувала місцева влада. А на Дні міста депутат Igor Гуз привіз панові Anatoliю грамоту Верховної Ради, підписану Андрієм Парубієм. Адже у парламенті тричі експонували роботи волинського майстра.

А ще у 2017-му Anatoliй Бойко отримав звання «Заслужений майстер народної творчості України», а Всеесвітня асоціація художників по яєчній шкарапалупі визнала його кращим у трьох найпрестижніших номінаціях. Дві роботи експонуються у світовому музеї, також він потрапив у світову енциклопедію цієї спільноти. У пана Anatoliя є сертифікат від Національного реєстру, тож роботи мають і колекційну вартість, і мистецьку, а також заключення, що аналогів їм у світі немає.

Дивовижна творча галактика майстра була б неповною без сузір'я друзів-митців, із якими спілкуються і обмінюються досвідом. Так, Anatoliй Бойко передусім говорить про візочника Юрія Пацана, заслуженого художника України, Йосипа Осташинського, що відтворює по фотографіях макети величних храмів із сірників, наводить у приклад неймовірні полотна Марії Приймаченко. Дуже яскраво світить пану Anatoliю зірка кумира — народного художника України Івана Марчука, з яким народились на Тернопільщині у сусідніх селах. Таким земляком чоловік пишеться і завжди слідкує за його творчістю.

Ці люди надихають Anatoliя Бойко, а його роботи у свою чергу дають натхнення молодим майстрям, що опановують мистецтво. ■

«Кров із простреленої серця на портреті Василя Мойсея «кожила» й потекла». Так називалася публікація про виставку молодих талановитих художниць Іванни та Ксенії Дацюк із Затурців Локачинського району, бо ця картина вразила найбільше

Лариса ЗАНЮК

Це враження пройшло перевірку часом. Уже котрий місяць кожного ранку, піднімаючись сходами до робочого кабінету, зустрічається з очима Василя Мойсея, зображеного на полотні Іванни Дацюк. І відчуття такі, як перед образом святого, як на сповіді. У жовто-блакитній вишиванці, яку мріяв мати за життя, стоїть майданівець Василь Мойсей перед очима смерті. Вродливий юнак із вічним поглядом. Він затискає рукою рану, з якої тече кров. Написання цього портрета можна заразувати до див. Бо олійна фарба зазвичай за добу висихає, а та, червона, якою Іванна передала кров, не висихала кілька днів, а потім — потекла із простреленої серця... Якраз перед приїздом брата Романа Мойсея...

Основна деталь, яка поєднує це полотно з іншими роботами Іванни, — навдивовиж по-справжньому передані очі. Серія картин про кіборгів-захисників Донецького аеропорту написана зі світлин, відзнятих на мобільники.

Талановита волинська мисткиня з родини художників-скульпторів Дацюків.

Дивовижне написання портрета майданівця Василя Мойсея: фарба, якою Іванна зобразила кров, довго не висихала і потекла...

Навіть на неякісних фотокартках художниця зуміла побачити їх очі, правдиві і чесні.

— Ми з дитинства пишемо портрети, — каже Іванна, — завжди мама наголошувала: навчтися передавати очі, це в портреті — головне.

Іванна міркує над моїм запитанням про те, хто став її натхненням:

— У нашій родині усі малюють, але відкрив у мені художника дід Євген Іванович Дацюк. Він пережив війну і часто розповідав, як тяжко тоді було дістати елементарні фарби, як доводилося вимінювати цінні речі на шматочки олівця, бо ж так хотілося малювати! Аж після війни йому мати вперше купила справжні фарби. Витрачені на них кошти він скоро

повернув. Тоді в селі чіпляли великі мальовані полотнища на стіну замість килимів, у нас їх називали «коврі». Но не всі мали можливість у повоєння виткати чи купити справжні килим, то й замовляли мальовані на папері — всім хотілось прикрасити оселю. Дідові було лише 14 років, а він вже здобув у селі популярність художника. В армію теж взяли художником,

потім писав ікони, розп'яття для церкви. За радянських часів доводилося з таким критися — хату пильно обшукували. Мою маму, на той час маленьку дівчинку, випитували, де батько заховав те, що має, але так нічого і не вдавалося знайти. А дід і досі пише

ікони, картини, хоч ніде спеціально

но цьому не вчився, лише замовляв книжки аж із Петербурзької

художньої академії і так осилував

Уже котрий місяць кожного ранку, піднімаючись сходами до робочого кабінету, зустрічається з очима Василя Мойсея, зображеного на полотні Іванни Дацюк. І відчуття такі, як перед образом святого, як на сповіді.

техніку. Фактично від дідуся в нашій родині й повелася династія художників, яку продовжили його діти, внуки. Малими ми все біля діда з бабою крутилися. На їхніх розповідях росли. Ще й досі дід Євген нас виховує: повчає, підказує, що так, що не так у наших роботах, але приємно, що й з нами радиться. Дідуся для нас був і буде Людиною, яка відкрила нам планету художників.

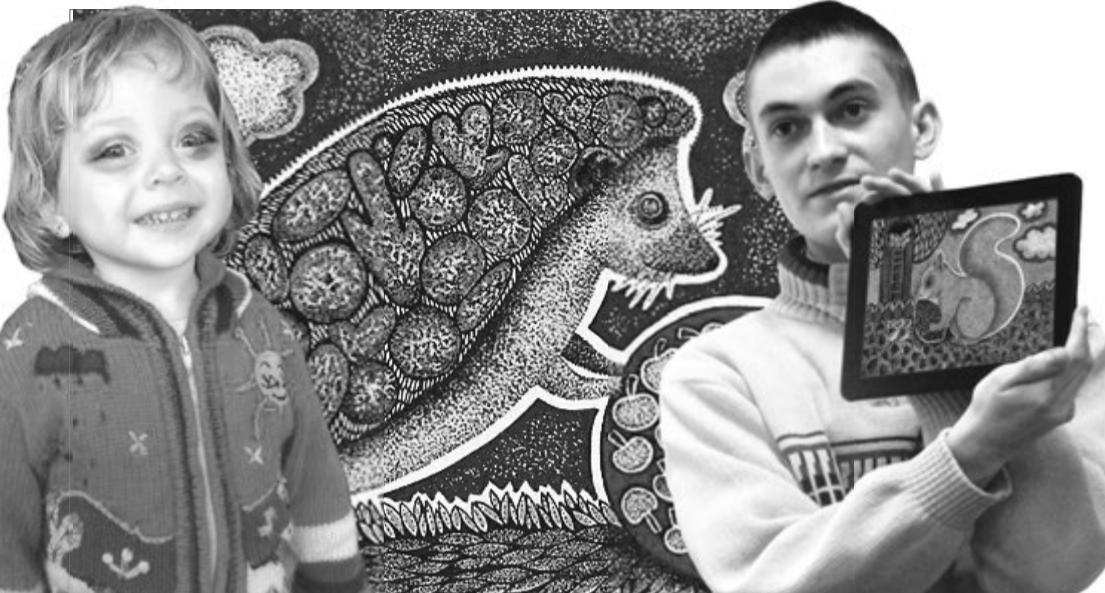
P. S. У Волинській обласній науковій бібліотеці ім. Олени Пчілки експонується виставка історичних портретів Іванни Дацюк «З давнини».

СТУДЕНТ ВИГОТОВЛЯЄ СВОЇ МІНІ-ЛИСТІВКИ З ВІРШАМИ, ЩОБ УРЯТУВАТИ ЧУЖУ ДИТИНУ

Магістрант кафедри культурології і музеєзнавства Рівненського державного гуманітарного університету родом із волинського села Седлище Старовижівського району Олег Яриніч допомагає збирати гроші для маленької Софії Кvasнюк

Мирислава КОЗЮПА

Неробластому 4-ї стадії трирічній дівчинці із села Куник Здолбунівського району Рівненської області діагностували на початку літа. Як і всі дітки, вона була жвавою, життерадісною, допитливою. Добре почувалася й ні на що не жалілася. Батьки звернули увагу на величезні сині та почервонілі очі. Лікарі довго не могли встановити діагноз, спочатку лікували бронхіт в інфекцій-

Олег Яриніч: «Привітавши рідних такою карткою, ви допоможете Софійці одужати».

ному відділенні, згодом дали направлення до Національного інституту раку. Там зробили пункцию кісткового мозку, яка показала онкозахворювання нервової системи.

Олег Яриніч одним із перших відгукнувся на заклик про допомогу. «Подивіться на це дитя. Софійка ще дуже маленька, але вже хвора на рак. Я її не знаю і ніколи не бачив, випадково натрапив у «Фейсбуці» на благальний пост про

підтримку. Але, розумієте, мені болить... Я не мільйонер, я ще студент, а допомогти хочеться хоч якось», — написав 25-річний волинянин на своїй сторінці. Через соціальні мережі Олег Яриніч оголосив про продаж своїх міні-листівок. Молодий чоловік має їх від рук, потім сканує й друкує.

— На звороті деяких карток є також мої авторські вірші. Розмір — 10 на 14,8 сантиметра. Можете придбати одну,

дві, п'ять, десять — і дати дитині шанс на життя. Ціна однієї — 10 гривень, плюс ще вартість пересилки. Я у ці листівки вкладаю свою душу і кошти, але для себе не прошу ні копійки, — розповів наш земляк.

Олег Яриніч не лише колекціонер (має понад 1000 карток із пам'ятками архітектури, національним одягом, народним та професійним мистецтвом України, близько 50 зарубіжжя та світу, природ-

ними ландшафтами), а й має власні. Створив цілі серії зображень (зокрема «Пошта Майдану», «Добра листівка»), а проект «Поштові скриньки України» разом із його науковою роботою визнаний одним із найкращих в Україні. Є листівки, пов'язані з Рівним, Луцьком, іншими містами. У своїх діях Олег не вбачає чогось особливого.

— Добрий справи ми робимо щодня, часом свідомо, а іноді

Я у ці листівки вкладаю всю свою душу і кошти, але для себе не прошу ні копійки.

навіть не помічаючи. Усміхнуся переходжому, кинути папірець у смітник, а не на газон... Дрібниці, але хороши. Не варто рахувати їх, ділити на великі і малі. Якщо у людини гаряче серце і світлі думки, то вчинки будуть відповідними. Надихають творити добро люди і природа, те, що мене оточує і мотивує бути кращим. Прикладом є мої батьки, родина, друзі, — каже Олег Яриніч.

Софійка Кvasнюк уже проїхала декілька курсів дорого-вартісної хіміотерапії, а тепер потребує пересадки кістково-мозку.

Допомогти одужати маленькій красуні можна, передказавши кошти на відкриті у ПриватБанку рахунки мами чи тата: 4149497803451162 (Хомета Іванна Василівна), 4149497817721154 (Кvasнюк Віталій Олегович). ■

Фото з домашнього архіву Неоніли Кренц.

Майстер-клас із ткацтва у Затурцівському музеї — то нерозривна ниточка із давнини у сьогодення.

У Неоніли Кренц багатств неміряно. Душевних...

Ну хто ще може собі дозволити символ новорічного свята зрубати у власноруч посадженому лісі? Звісно, Неоніла Федорівна із села Новий Загорів, що в Локачинському районі

Валентина ШТИНЬКО

Наприкінці минулого року ми писали про цю диво-вижну жінку на сторінці «Квіткова підкова». Матеріал мав назву «А я залишу після себе ліс...» Каюся, заголовок не зовсім точний, бо у її обійті росте ще й сад, де не тільки традиційні «вишеньки-черешеньки» та яблука й груші, а й персики, нектарини, гумі, годжі й навіть мигдаль, ну а лимони гріють жовті боки на підвіконні. Про

фантастичне розмаїття квітів також розповідали докладно. Але найбільше зачепив душу отої ліс, висаджений на двох гектарах неугідь, що стали її паєм при виході з ненависного колгоспу, який покинула чи не першою. Ті паї, либо чи, стали виявом «взаємності».

— А як народилася ідея посадити ліс? — запитую у Неоніли Федорівни, а вона не бариться із відповідю.

— Наша родина була роботяша, а тому не бідна. Хата стояла

під бляхою, мали землю і свій невеличкий ліс. Мама, Пелагія Сергіївна Мартинюк, не раз розказувала, як то було файнно у своєму лісі, і худоба мала де пастися. Я слухала ті спогади, як казку. Нас у Сибір не вислали спохопився і ту бляху з хати зняв. От думка про свій власний лісочок і не покидала мене з того часу, а тут таке поле дали...

— I не шкода було рубати власноруч посаджену сосну на Новий рік?

— Не шкода, — щиро мовить жінка, — бо там густо насаджено, а за лісом також треба доглядати. От прийде весна, ще будемо рівняти, щось додавати. Боляче, коли щороку хтось зрізує десяток вершків із сосен, бо дерева вже повиростали, то злодії вибирають тільки стрункі верхівки, калічать рослини.

Про Неонілу Кренц я вперше довідалася від наукового співробітника Затурцівського меморіального музею В'ячеслава Липинського Наталії Гатальської.

не займається, але у їхній старій хаті Наталія Гатальська бачила ткацький верстат, який там розміщувався постійно, а літ йому було чи не сто. І значна частина виставки «Ткацтво — стародавнє ремесло», яка демонструвалася у музеї кілька років тому, то були її роботи — оригінальні рядна з характерними місцевими візерунками, рушники, які у Новому Загоріві ткали широкими. А ще Неоніла Федорівна — неабияка вишивальниця. Її чоловічі та жіночі сорочки оригінального крою, з вишуканим орнаментом сподобаються найвибагливішим шанувальникам народного мистецтва. Трудолюбива, доброчеслива, завжди у пошуку нових ідей, готова поділитися усім, що знає і вміє, — хіба не щастя, коли така людина трапляється на твоєму шляху? ■

